

GENÇ YENİ FARKLI
YOUNG FRESH DIFFERENT

GYF 9

SERDAR ACAR
AYŞEGÜL ALTUNOK
ŞENER YILMAZ ASLAN
ELİF BÜYÜKNOHUTÇU
IŞIL ÇELİK
ABDULHENAN DOĞAN
ALİ KANAL
BERİL OR
CEM ÖRGEN
OKAY ÖZKAN
EZGİ TOK
EZGİ YAKIN
DAMLA YALÇIN
SİNEM YENİARAS

26 HAZİRAN/JUNE
13 TEMMUZ/JULY 2018

Ames iudicio, non amore iudices* | Çelenk Bafra

*Hüküm sevgi ile verilmeli, fakat sevgiden hareketle verilmemelidir (Roma Hukuku)

Ne zaman bir jüri ya da seçim sürecine dahil olsam aklıma '12 Kızgın Adam' gelir. Ortaokulda incelediğimizden bu yana metin, film ve tiyatro oyunu gibi farklı biçimlerde karşıma çıkan '12 Kızgın Adam' bana jüriliğin sorumluluk, nesnellik, ahlak, vicdan ve adaletle olan ilişkisini düşündürür, bu bilinçle omuzumdaki yük daha da artar. Ercan Kesal'ın sözleriyle 'Birbirine hiç benzemeyen ayrı sosyal sınıflardan, ayrı duygusal dünyalara, ayrı geçmişlere sahip 12 insanın bir cinayete, birisine verilecek cezaya dair kararda ne kadar subjektif davrandıklarını, her birinin kendi bulunduğu yerden dünyayı... nasıl tarif ettiğini bir oda içerisinde izleme şansı verir film bize'¹. Bana göre film, gerekirse tekrar tekrar tartışmanın, itirazın ve ısrarın değerini vurgular çünkü seçici kurullar oybirliği ve oyçokluğunun olduğu kadar vetonun, şüphenin, çekimsizliğin ve fikir ayrılığının da alanı olmalıdır. '12 Kızgın Adam'daki gibi bir insanın hayatına mal olabilecek kararların parçası olmasam da 'jüri' kelimesinin etimolojik olarak 'yemin' ve 'yasa' ile ilgili olduğunu hep aklımda tutarım. 'Jüri' ile akraba iki kelime daha gelir önüme, 'jüristokrasi' yani seçici kurulun-yargıçların iktidarı ve 'jüstifikasyon' yani gerekçelendirme, haklılığını ispat etme. İlkinden kaçınıırken ikincisine sığınmalı insan.

Zilberman Galeri'nin 35 yaş altındaki sanatçıları desteklemek, onlara kapsamlı bir sergi ve yayınlı görünürlük kazandırmak adına dokuz yıldır ciddiyetle ve özenle sürdürdüğü Genç, Yeni, Farklı (GYF) 9 jürisinin başkanlığını yürütmem istendiğinde '12 Kızgın Adam' yerine '5 Yetkin Kadın' hayal ettim. Jüride galerinin ve GYF'nin belleğine hakim uluslararası bir sanatçı var: Burçak Bingöl. Sanatçı gözüyle genç meslektaşlarının yönelimlerini en iyi o duyumsar. Zilberman Galeri'yi temsilen jüride bulunan Naz Cuguoğlu, galeriden bağımsız olarak da 'genç, yeni ve farklı' projelere imza atan, genç sanatçılarla ortaklık yapan bir küratör. Ben de sanat kurumlarından ve küratöryel pratikten geldiğime göre davet edeceğim iki üye farklı bakış açıları getirmeliydi. Koleksiyoner Ayşe Umur'un gençlere yönelik seçici kurullara sıklıkla davet edilmesi tesadüf değil. Koleksiyoner kimliğinin ötesinde özellikle sanat/çı kitapları alanındaki deneyimi, bireysel ve sivil toplum bünyesindeki destekleri çok değerli. Sanat fonları ve müzayede evleri için danışmanlık yaptıktan sonra küresel çapta yayınlanan ikonoTV adlı sanat platformunu kuran Elizabeth Markevitch ise jüriye dışardan bir bakış ve yeni bir medya/mecra anlayışını getiriyor. Meslektaşlarıma ciddiyetleri ve emekleri için teşekkürü borç bilirim.

¹ Ercan Kesal'ın Ankara Sinema Derneği'nin sitesinde yer alan alıntısından <http://ankarasinemadernegi.org/listings/12-kizgin-adam/>

Açık çağrıyla gelen 375 başvuru arasından 14 sanatçının seçilmesi birkaç güne yayıldı. Başvuru kriterlerini sağlayarak ön elemeyen geçen 112 başvuruyu teker teker inceledik. Metodoloji açısından ilk turda portfolyo ve özgeçmişleri görmeden, sanatçı başka neler yapmış, hangi sergilere katılmış, nerden geliyor, kaç yaşında, vs. bilmeden bize sergilenmesi için önerilen yapının özgünlüğüne, fikrine, kavramsal çerçevesine, tekniğine ve estetiğine odaklandık. İkinci tura kalan 45 başvuruyu yeniden değerlendirirken bu kez önerilen yapıt ile sanatçının geçmiş pratiğinin ilişkisini ve tutarlılığını sorguladık. Tek bir cazip öneri ya da tek bir projeye parlayan sanatçıları seçmektense üretiminde kendine has bir dil oluşturup sürdürebilen sanatçıları desteklemek istedik. Üretimlerini daha iyi anlayabilmek adına gerekirse eğitim bilgileriyle karşılaştırdık. Üçüncü tura kalan 25 başvuru içinden bazıları üzerinde net bir oybirliği sağlanmasına rağmen hepsini teker teker ve yeniden tartışarak dengeli bir seçki oluşturmayı hedefledik. Listenin medyum ve coğrafya açısından kapsayıcılığını sorguladık. Zilberman Galeri'nin sergi salonunun imkan ve kapasitesi de belirleyici oldu. GFY 9 bir grup sergisi olarak izleyiciyle buluşacağı için seçeceğimiz sanatçı ve yapıt sayısında bir sınır söz konusuydu. Sonuçta, birbirimize itiraz ederek, birbirimizi ikna ederek üzerinde konsensüse vardığımız 14 sanatçılık GFY 9 seçkisi ortaya çıktı. Her biri bizde merak ve heyecan uyandıran GFY 9 sanatçılarından 8'i kadın ve 6'sı erkek, en genci 22 en yaşlısı 32 yaşında. İstanbul hem nüfusu hem ekonomik ve eğitim imkanlarıyla sanatçıların çoğunun yaşamayı seçtiği yer olarak öne çıkıyor. İstanbulluların yanı sıra Kırıkkale, Antalya, Ankara, Mersin gibi kentlerden yüksek öğrenim ve sonrasında İstanbul'a yerleşenler ağırlıkta. İki İzmirli, iki Ankaralı ve bir Diyarbakırlı sanatçı GFY 9 sergisinde yapıtlarını gösteriyor. Sanatçıların geldiği disiplinler de seçilen yapıtlar da günümüz sanatına uygun bir çeşitlilik arz ediyor. Seçilenler resim, heykel, fotoğraf, resim-iş, sanat ve tasarım, seramik, endüstri ürünleri tasarımı, görsel iletişim tasarımı, sahne-dekor ve iletişim bölümlerinde okumayı tercih etmiş; sergide ise farklı teknik, üslup ve ölçeklerde olmakla birlikte hepsi olağanüstü resimler, heykeller, video/hareketli görüntüler, fotoğraflar ve enstalasyonlar bizi bekliyor.

GFY 9, jürinin sanata dair 'sevgiyle' vereceği kararlarla oluşmalıydı; ama asla belli bir sanat biçimine ya da birilerine 'sevgiden hareketle' değil. Umarım en azından bunu başarmışızdır. GFY 9 için sadece seçilen değil başvuran tüm sanatçılara teşekkür ederim, sanatlarını bizimle paylaştılar, hepsiyle tanışmak bize yeni şeyler öğretti. Yarışma ve seçkilerin ne kadar göreceli olduğunu başvuran sanatçılar da biz de bildiğimize göre başka mecra ve maceralarda neden bir araya gelmeyelim?

Görüşmek üzere!

10 Mayıs 2018

Ames iudicio, non amore iudices* | Çelenk Bafra

*Verdict should be given with love, but not with reference to love (Roman law)

Whenever I am involved in a jury or a selection process, '12 Angry Men' comes to my mind. Having appeared to me in the forms of text, film and theatre play since our first analysis of it during my secondary school years, '12 Angry Men' makes me think of the relations between being a jury member and such concepts like responsibility, objectivity, morality, conscience and justice. As Ercan Kesal told, "the film gives us the chance to watch in a room how 12 different people of different social classes with dissimilar emotional make-ups and pasts act subjectively on a decision about a murder and the punishment for it, as well as how they describe the world from the personal position each one of them occupies."¹ To me, the film lays emphasis on the value of repetitive discussion, opposition and insistence since selective bodies must be the fields of veto, suspicion, abstention and conflicting opinions as much as they are of consensus and congruity. Although I have never been a part of a decision about one's life in the literal sense, I always keep in mind that the term 'jury' is etymologically related to 'oath' and 'law.' And two more terms in relation to jury follow: 'Juristocracy' which stands for the rule of power by the selective body/judges, and 'justification' which means to justify and prove one's justifiability. One should avoid the first while seeking shelter in the second.

When Zilberman Gallery asked me to be the head of the jury for the selection process of the exhibition *Young Fresh Different* (YFD) 9, which the gallery has been holding with admirable seriousness and rigor for the last nine years to support and make visible artists younger than 35 years with extensive exhibitions and publications, I imagined '5 Competent Women' instead of '12 Angry Men.' In the jury is an international artist who is amply knowledgeable about the memory of the gallery and the YFD: Burçak Bingöl. She is the one, as an artist, who can truly understand the tendencies of her young colleagues. Naz Cuguoğlu, representative of Zilberman Gallery in the jury, is a curator who both independently carries out 'young, fresh and different' projects and builds collaborations with young artists. Insofar as I also have a background in art institutions and experience in curating, the two members I was supposed to invite should have brought unique viewpoints into the jury. It is no coincidence that the collector Ayşe Umur is frequently being invited to selection committees for young artists. Beyond her identity of a collector, her experience in relation to art/artist books and her contributions –personal and in the field of civil society– are particularly valuable. As to Elizabeth Markevitch who offered counselling to art funds and auction houses, she has founded the art platform ikonoTV which is broadcasting on a global scale. Markevitch is thus bringing to the jury an external perspective and a new understanding of the media/domain. I would like to thank my colleagues for their serious spirit and efforts.

It took a couple of days to choose 14 artists out of 375 applications we had received after having made an open call. 112 applications that had met the application criteria passed the preselection step after which we examined them one by one. The methodology of the

first round was such that we did not look into the portfolios and the personal backgrounds of the artists to know what else the artist had previously done, which other exhibitions she had participated, where she was coming from and how old she was. Rather, we focused on the originality, idea, conceptual framework, technique and aesthetic of the proposed work. It was only in the second round when we re-evaluated the remaining 45 applications that we investigated the relationship and the consistency between the proposed work and the artist's prior practice. Instead of opting for the artists who came to the forefront with a single attractive proposal or a single project, we wanted to support those who had created and sustained a distinctive language. To have a better understanding of their production, we compared them with the artists' educational backgrounds when necessary. Out of the 25 applications that remained to the third round, we aimed at carving out a well-balanced selection through discussions over them one by one, regardless of the consensus that we had clearly reached about some. We questioned the extent to which the list became exhaustive in terms of the medium and geography. The scope and the capacity of Zilberman Gallery's exhibition space was also a determining factor. As the 9th edition of the YFD was to meet with the audience as a group exhibition, there was a limit to the number of artists and works that we could select. At the end of the objections we had raised one another and the consensus reached by persuading one another, the selection of 14 artists for the 9th YFD was constituted. Among the artists of this edition, there are 8 women and 6 men with the youngest being 22 and the oldest being 32 years old. Istanbul, both in relation to its population and the economic and educational opportunities it offers, appears to be the city where the majority of the artists choose to live. In addition to those who were born and raised in Istanbul, there are others originally from cities like Kırikkale, Antalya, Ankara and Mersin who have settled in the city during and after their higher education years. The works of two artists from Izmir, two from Ankara and one from Diyarbakır are being displayed in the 9th YFD. Both the disciplinary backgrounds of the artists and the selected works offer a diversity one might expect from today's art. Selected artists are graduates of such departments like painting, sculpture, art teaching, art and design, ceramics, industrial design, visual communication design, scenery and costume design, and communication. Fascinating paintings, sculptures, videos/moving images, photographs and installations with various techniques, styles and dimensions are waiting for us in the exhibition.

The 9th edition of the YFD had to be created by the jury's decisions about art it was supposed to take with 'love,' but absolutely not 'with reference to love' for a specific form of art or people. I am thankful not only to the selected artists but also all applicants of the 9th YFD for having shared their art with us. We have learned new things from all of them. Since we and the applicant artists well know how relative the competitions and selections are, what may deter us from coming together in different platforms?

See you soon!

May 10, 2018

¹ From the representation by Ercan Kesal on the website of Ankara Cinema Association, see: <http://ankarasinemadernegi.org/en/listings/12-kizgin-adam/>

Serdar Acar | 1992, İstanbul

Serdar Acar, lisans eğitimini Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nde 2016 yılında tamamlamıştır. Yüksek lisans eğitimini ise 2017 yılından beri Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Temel Sanat ve Tasarım Bölümü'nde sürdürmektedir. Sanatçının yakın zamandaki karma sergileri arasında; Umulmadık Topraklar (TÜYAP, İstanbul, 2018) ve Mekan Atölye (Cer Modern, Ankara, 2018) yer almaktadır. Acar, İstanbul'da yaşamakta ve çalışmaktadır.

Sanatçı "İsimsiz" adlı çalışmasında, 21. yüzyıl insanının yalnızlığını ve bireyin bu yalnızlık karşısındaki konumunu sorgulamaktadır. Çalışmalarında bu sorgulamayı yaparken, ideal bir arzu nesnesi olarak tanımladığı servi imgesini kullanır. Zihninde, salt bir cinsel arzu nesnesi olmanın çok ötesindeki bu imgeye derin anlamlar yükleyerek, serviyi "kendi içim" diye nitelendirdiği, neredeyse gerçeküstücü bir gerçeklikle şekillendirilmiş mekânlar içerisinde resmeder. Genellikle renkten kaçınmasının sebebini, rengin sözünü işe dahil etmek istememesine bağlar. Yüzey üzerindeki tüm pürüzler yaşamdaki adımların simgesidir. Pervazi olmayan pencere, açık gökyüzü ve net sınırlar, konturlar özgürlük ve belki esaret duygusuyla, anlamda hayati bir gerçeklik yakalamayı amaçlar. Silikleşmiş beyaz gölge, zihinde var edilen idealin gerçekliğini sorgularken sanatçı, isimsiz "beyaz servi"si ile dün ve bugünü, arzulanan ideal ile mevcut gerçekliği, gerçeküstü ile realiteyi bir yüzey üzerinde birleştirerek yalnızlık üzerine düşüncelerini izleyiciye görsel bir takım sorular yönelterek ifade eder.

Serdar Acar completed his undergraduate studies in the Department of Painting of the Fine Arts Faculty of Marmara University in 2016. Since 2017, he began working on his master's degree in the Department of Art and Design at Mimar Sinan Fine Arts University. Among the latest group exhibitions of the artist are Unexpected Territories (TÜYAP, İstanbul, 2018) and Venue Atelier (Cer Modern, Ankara, 2018). He lives and works in İstanbul.

In the work "Untitled," the artist questions the solitude of the 21st century individual and her position in the face of this solitude. While pursuing this question in his works, he uses the image of the cypress that he defines as the ideal object of desire. Charging this image in his mind with meanings far deeper than those of a simply sexual object of desire, he portrays the cypress in locations which are shaped by an almost surreal reality and which he calls as his "own interior." The reason why he refrains from colors, so he explains, is that he does not want to incorporate the statement of the color in the work. The roughness over the surface symbolizes the steps in life. The window without the sill, the blue sky and clear boundaries and contours are all aimed, with a sense of freedom or perhaps of captivity, at capturing a vital truth in the meaning. A hardly visible white shadow questions the reality of the ideal in the mind, while the artist merges the past with today, the desired ideal with the existing reality, and the surreal with the real on a single surface through an untitled "white cypress." As such, he expresses his thoughts about solitude by posing a variety of questions to the viewer.

İsimsiz / Untitled, 2018

Tuval üzerine akrilik / Acrylic on canvas, 50 x 60 cm

Ayşegül Altunok | 1987, İstanbul

Ayşegül Altunok, 2007 yılında Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Heykel Bölümü'nde lisans eğitimini tamamladıktan sonra, 2016 yılında aynı bölümde yüksek lisans eğitimine başladı. Altunok, yüksek lisans eğitimine devam etmektedir. Sanatçının katıldığı sergiler arasında Mixer Sessions III (Mixer, İstanbul, 2018), Mamut Art Project '18 (Küçükçiftlik Park, İstanbul, 2018), Be There Be Square (Hyde Park Book Club, Londra, 2018), Nasty Women (Constellations Baltic Triangle, Liverpool, 2018), Art Flow (La Vision Art Galeri, İstanbul, 2018), Tüyap Sanat Fuarı (Taşeron Sanat İniyatifi, İstanbul, 2017), O'ART Sanat Yarışması (O'art, İstanbul, 2017), Erdemir Çelik - Çelik ve Yaşam Heykel Sergisi (Jüri Özel Ödülü) (Tophane-i Amire, İstanbul, 2017), İKSV - İstanbul Tasarım Bienali (İstanbul, 2017) bulunmaktadır.

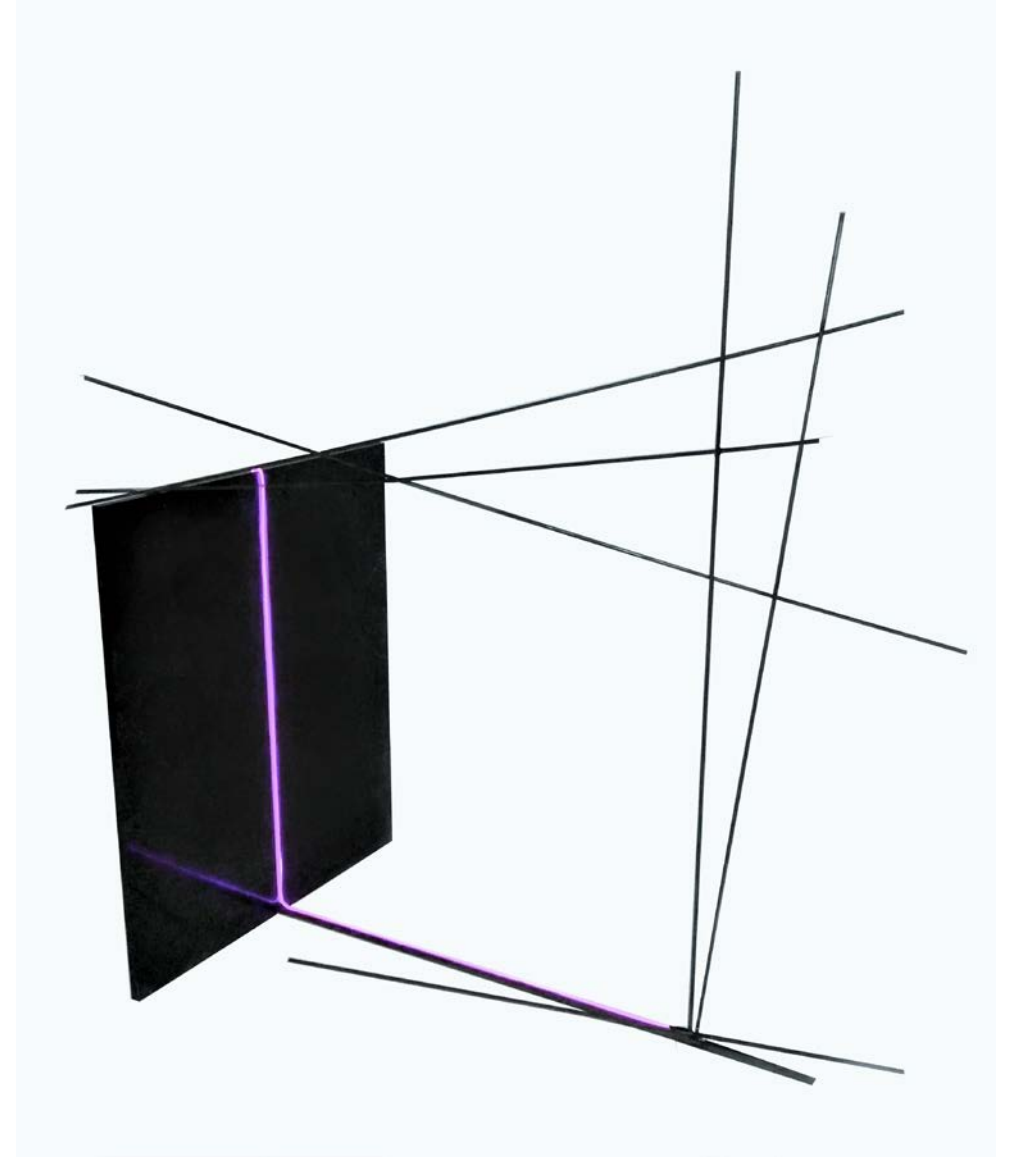
Işığı, renklendirilmiş bir boşluk gibi ele alan sanatçı boşluğun yapı üzerindeki etkisini belirginleştirmek ve manasını ağırlaştırmak amacıyla çeşitli kompozisyon denemeleri yaparak kendi zihninin laboratuvarını görsel dünyaya aktarmayı amaçlar. Boşluğu yapının görselini taşıyan bir elemana dönüştüren sanatçı, ona fiziksel bir yapıyı ayakta tutan iskelete benzetir.

Sanatçı "Pembe Kare" adlı çalışmayı kurgularken zıtlıklardan faydalanarak, lekesele bir elemanın araştırma çizgilerini kendisinden dışlamış ve birbirine ait bu iki elemanla yeni bir kompozisyon kurgulamıştır. Bu kompozisyonda lekesele bir değer karşısında aynı biçimi çizgisel bir yapıyla tekrar kompoze etmiş ve bu iki zıt yapının birbirine dokunduğu yerleri, renk ve ışıkla, yani üçüncü bir değerle tekrar işaretlemiştir.

Ayşegül Altunok after completing his undergraduate education at Marmara University Fine Arts Faculty Sculpture Department in 2007, she started her graduate studies in the same university in 2016, where she still continues her education. Among the exhibitions that the artist has participated in are, Mixer Sessions III (Mixer, İstanbul, 2018), Mamut Art Project '18 (Küçükçiftlik Park, İstanbul, 2018), Be There Be Square (Hyde Park Book Club, Londra, 2018), Nasty Women (Constellations Baltic Triangle, Liverpool, 2018), Art Flow (La Vision Art Galeri, İstanbul, 2018), Tüyap Art Fair (Taşeron Sanat İniyatifi, İstanbul, 2017), O'ART Art Competition (O'art, İstanbul, 2017), Erdemir Çelik - Steel and Life, Sculpture Exhibition (Jury's Special Award) (Tophane-i Amire, İstanbul, 2017), İKSV - İstanbul Design Biennial (İstanbul, 2017).

Treating light as a colored space, the artist tries out compositions to heighten the meaning of the space and accentuate its effect on the structure. Her objective is to translate her own mental laboratory into the visual world. She transforms the space into an element which carries the image of the structure and likens it to a skeleton holding up a physical structure.

In the work titled "Pink Square," the artist makes use of the contrasts by which she alienates the exploratory lines of a stained element from itself and creates a new composition out of these two elements belonging to each other. In this composition, she uses a linear structure to recompose the same form against a stained value, and marks again the point of touch between the two contrasting structure with color and light – therefore, with a third value.

Pembe Kare / Pink Square, 2018

Pleksiglas, ışık donanımları, metal / Plexiglass, light fixtures, metal, 130 x 130 x 130 cm

Şener Yılmaz Aslan | 1986

Şener Yılmaz, Aslan Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi, Endüstriyel Tasarım ve Fotoğraf bölümlerinden 2013 yılında mezun oldu. Sanatçının yer aldığı karma sergiler arasında, Sarmal (Yapı Kredi Sanat Galerisi, İstanbul, 2017), Karmaşık Düzlem (Merkür Galerisi, İstanbul, 2017), Mamut Art Project (Küçükçiftlik Park, İstanbul, 2016), Rotary Sanat Yarışması (Elgiz Çağdaş Sanat Müzesi, İstanbul, 2014), Yarından Daha İyiyim! (Hayaka Artı Gallery, İstanbul, 2014) yer almaktadır. Sanatçı, İstanbul'da yaşamakta ve çalışmaktadır.

Hasankeyf'i de içine alan Dicle Vadisi, UNESCO'nun on "Dünya Mirası" kriterinin dokuzunu birden taşıyan dünyadaki tek yerdir. 10 bin yıllık bu tarihi bellek alanı devletin Ilısu Barajı'nı yapmakta ısrarcı olması nedeni ile sular altında kalmaya mahkum edildi. Binlerce yıldır varlığını koruyan bu alan "milli çıkarlar" için yok edilecek.

Peki bundan birkaç yıl sonra Hasankeyf nasıl görünecek? Şimdi nasıl görünüyor? Binlerce yıl önce nasıl görünüyordu? Hasankeyf'teki mağaralarda yaşayan insanların bakışından Hasankeyf'i görmek mümkün mü? Bildiğimiz bir şey var ki, onlar Platon'un mağara alegorisindeki gibi mağaranın arkasına düşen gölgelere bakmıyorlardı. Peki ya onlardan binlerce yıl sonra yaşayan biz, mağaranın hangi tarafına bakıyoruz?

Şener Yılmaz Aslan graduated from Industrial Design and Photography Department of the Fine Arts Faculty at Marmara University in 2013. He has participated in various group exhibitions including Helix (Yapı Kredi Art Gallery, İstanbul, 2017), Complex Plane (Merkur Gallery, İstanbul, 2017), Mamut Art Project (Küçükçiftlik Park, İstanbul, 2016), İstanbul Rotary Art Award Competition Exhibition (Elgiz Contemporary Art Museum, İstanbul, 2014), I'm Better Than Tomorrow! (Hayaka Artı Gallery, İstanbul, 2014). The artist lives and works in İstanbul.

The Tigris Valley which embraces Hasankeyf is the only place in the world which meets nine of the ten criteria of being a "World Heritage" by UNESCO. The fate of this memory space of 10 thousand years is made to remain under waters due to the state's persistence to construct the Ilısu Dam. Having survived some thousands of years, this site will be destroyed for the sake of the "national interests."

How then will Hasankeyf look like in a couple of years? How does it look now? How did it look thousands of years ago? Is it possible to look at Hasankeyf from the point of view of those people who once lived within the caves there? What we surely know is that they were not looking at the shadows falling behind the cave, like in Plato's allegory. How about us, living thousands of years after those people, which side of the cave are we looking at?

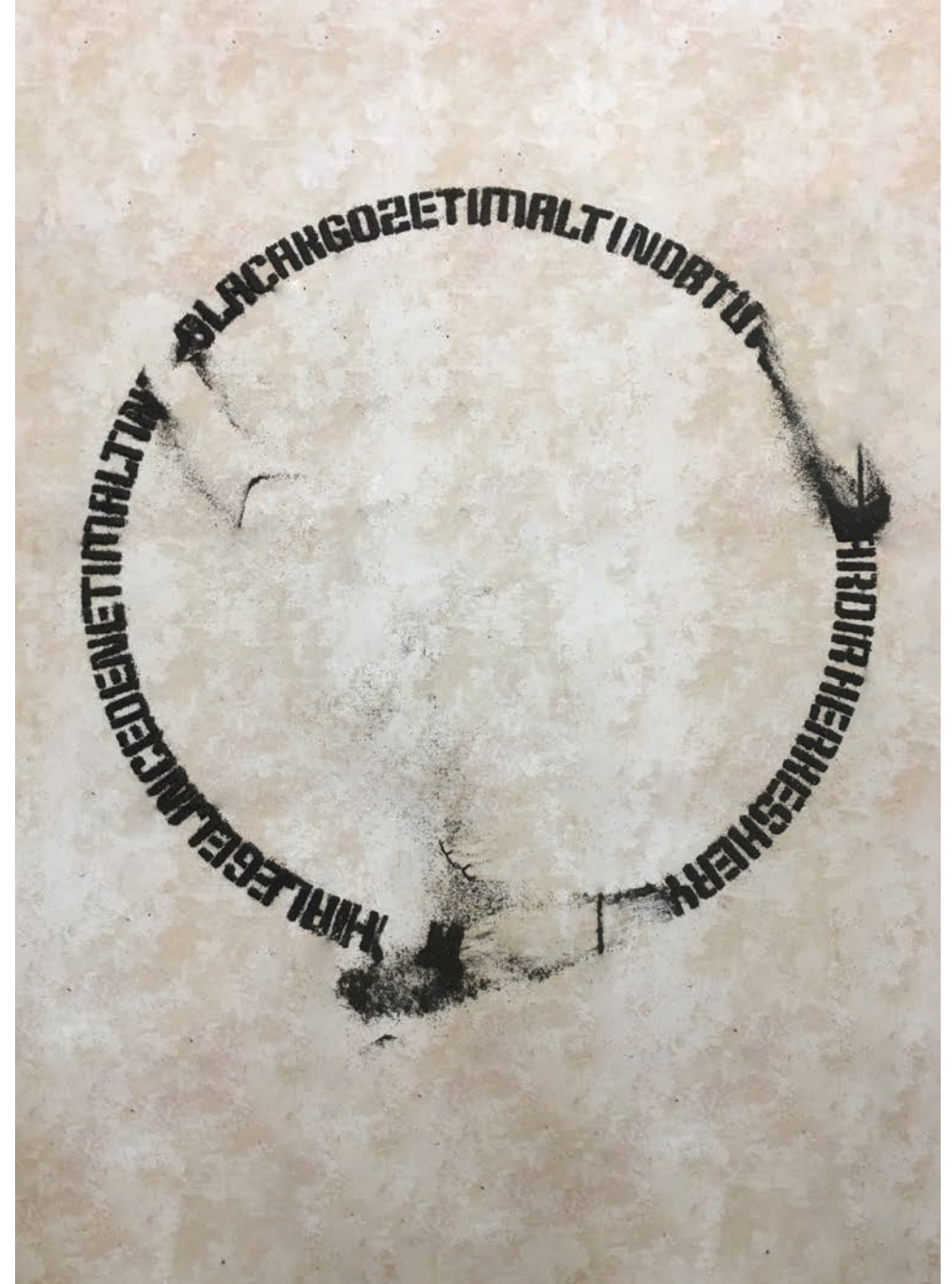
Elif Büyüknohutçu | 1995

Elif Büyüknohutçu, lisans eğitimine Marmara Üniversitesi Heykel bölümü son sınıf öğrencisi olarak devam etmektedir. Sanatçının karma sergileri arasında Captcha Design Festival (Mannheim, Almanya, 2017), Ondokuzsekiz (İstanbul, 2017); atölye çalışmaları arasında ise Süreç Olarak Heykel (Juan Carlos Üniversitesiyle ortak Workshop, İstanbul) yer almaktadır. Sanatçı İstanbul'da yaşamakta ve üretimine devam etmektedir.

Michel Foucault'un "Herkes her yerde kayıtlı hale gelince denetim altında olacak, gözetim altında tutulacaklardır." söyleminden yola çıkılan bu çalışmayla; iktidar gözetim, kontrol, ayırıştırma, mekânsal olarak düzenleme, hesaplama, sınıflandırma ve akılcılaştırma araçlarıyla bireyin normlara uyumu incelenir. Sanatçının sergideki eserinde kelimeler arası boşluk olmaması metnin tek nefeste okunup algılanmasını sağlar. Boşluk bırakmadan düzenlenen yazı, cümlelerin başlangıcı ve sonu hakkında ipucunu saklı tutar. Dairesel form, bireyi eserin etrafında tur atmaya teşvik eder. Geçiciliğe referans veren malzeme, alanın içine girildiğinde formda bir bozulma yaratarak zamanla silinip yok olmasına sebep olur. Böylece gözetim alanının da kaybedilmesi hedeflenir. Bu yerleştirme izleyiciyi, kayıtlı olduğumuzun bilincinde olmadığımız ve bilincine varmaya/vardırılmaya alışkın olmadığımız bir otoritenin çizilmiş gözetim alanına davet eder.

Elif Büyüknohutçu continues her undergraduate studies in Marmara University's Department of Sculpture as a senior student. Among the exhibitions that the artist has participated in are, Captcha Design Festival (Mannheim, Germany, 2017), Ondokuzsekiz (Istanbul, 2017). She also took part in the workshops "Sculpture as a Process" (Joint Workshop with Juan Carlos University, Istanbul). The artist lives and works in Istanbul.

This work departs from what Michel Foucault puts as follows: "Once everyone gets recorded everywhere, they will be under control and surveillance." The work examines the conformity of the individual with norms through such means like power, surveillance, control, modularization, spatial arrangement, calculation, classification and rationalization. In the work on display in the exhibition, there is no space left between the words so that the text can be read at a single breath. The text which is organized without space keeps secret the tips about the beginning and the end of the phrase. Its circular form encourages the individual to make a tour around. Once entered into the site, the material that makes reference to ephemerality creates a distortion in the form such that the form fades away in time. As such, the artist aims at getting the surveillance site disappear. The installation invites the viewer to the surveillance site drawn by the authority, the recording of which we are not conscious of and not accustomed to be/make become aware of.

Herkes / Everyone, 2018
Toprak / Soil, 100 x 100 x 3 cm

Işıl Çelik | 1987, Ankara

Işıl Çelik, lise eğitimini okul birincisi olarak 2005 yılında Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi Resim Bölümü'nde, lisans eğitimini ise 2009 yılında Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sanat Tarihi Bölümü'nde tamamlamıştır. Aynı yıllarda, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Arkeoloji Bölümünde, tarihi eser çizimi üzerine ders vermeye başlamıştır. 2010 yılında ikinci lisans eğitimine Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Seramik ve Cam Tasarımı Bölümü'nde başlayan sanatçı, 2011 yılında da Sahne Dekorları ve Kostümü Bölümü'nde çift anadal yapmaya başlamıştır. Her iki bölümden de 2018 yılında mezun olan sanatçı, uzun yıllar akademi içerisinde, disiplinler arası sanat eğitimi alırken, birçok yerli ve yabancı sanatçının yanında, farklı materyal ve disiplinlerde çalışmıştır. Birçok yayın, karma sergi ve sahne tasarımında yer alan sanatçı, İstanbul'da yaşamakta ve çalışmalarını sürdürmektedir.

1990'lar Türkiye'sinde art arda yaşanan, üzerleri örtülmüş cinayetler, sonu gelmez davalar, davaların zaman aşımına uğraması ve meçhulleştirilmiş failer sanatçının "Fail" adlı çalışmasının çıkış noktasıdır. 1990'lardan günümüze yaşanan kayıtlı cinayetler sayı ve yıllarına göre kodlanarak dosya etiketlerinde kullanılmıştır. Sanatçının bu yerleştirmesinde kullandığı seramik dosyalar, üzeri örtülmüş cinayetlerin, sistem karşısında adil ol(a)mayan mahkemelerin, içi boş göstermelik adaletlerinin bir temsili gibidir. Sanatçı burada hem kendine hem de izleyiciye şu soruyu sormaktadır: "Birçok konuda adalete kavuşma özleminde olan bizler; belki de failerin bulunması için açılan davalardan haberdarız fakat takip edildiklerinden ne kadar eminiz? Çuvallar dolusu zaman aşımına uğramış dava dosyasının çöplere atılmış görüntüleri hala hafızalarımızdayken adalet arayışının gerçekliği bizi ne kadar tatmin ediyor? Peki bu kalıplaşmış sistem içinde biz neredeyiz?"

Işıl Çelik completed her high school education at the Painting Department of the Anatolian Fine Arts High School in 2005 and the Art History Department of Mimar Sinan Fine Arts University in 2009 as her first undergraduate degree. In the same year, she started to lecture on illustration of historical buildings and artifacts at the Department of Archeology at Mimar Sinan Fine Arts University. She started her second undergraduate education at Ceramic and Glass Design Department of Mimar Sinan Fine Arts University in 2010 and started her double major in Stage Design and Costume Department in 2011. Having graduated from both departments in 2018, she started to work with different materials with many local and foreign artists while studying interdisciplinary arts in academy for many years. She has participated in numerous group exhibitions and featured in many publications. Çelik, lives and works in Istanbul.

The work titled "Offender" departs from the extrajudicial assassinations in Turkey in the 1990s, which were committed one after another by "unknown" assailants and remained unresolved due to indefinite, and thus prescribed, processes of prosecution. The recorded assassinations from the 1990s up until today are coded according to their number and times of occurrence, and these codes are used in the folder tags. The ceramic folders the artist uses in this installation stand for the covered up assassinations, the courts which are not or fail to be fair within the system and the perfunctory justice these courts deliver. The artist asks herself and the audience: "As people with longings for justice in various cases, we are perhaps knowledgeable about the trials seeking for the perpetrators; yet, how much are we sure that these trials are being monitored? While keeping in memory the images of the sacks of folders belonging to timed out prosecutions having been put into the rubbish bins, how much are we satisfied by the truth of the search for justice? Where do we stand actually within this rigid system?"

Fail / Offender, 2014 [Detay/Detail]

Seramik üzerine serigrafik baskı / Silkscreen on ceramics, 26,5 x 30 x 7 cm

Abdulhenan Doğan | 1990, Adana

Abdulhenan Doğan, Dicle Üniversitesi Ziya Gökalp Eğitim Fakültesi Yabancı Dil Bölümü Almanca Öğretmenliği Anabilim Dalı'nı 2017 yılında bitirdi. Dicle Üniversitesi Fotoğraf Topluluğu'nda üç yıl boyunca gönüllü fotoğraf eğitmenliği yaptı. BAK Projesinin atölyelerine katıldı. İlk sergisini 2014 yılında okuduğu üniversitede açtı. 2017 yılında Anadolu Kültür'ün BAK 3 projesinde yer aldı. 2018 yılında Mamut Art Project'e seçildi. Diyarbakır'da yaşıyor ve üretmeye devam eden Doğan, eserlerinde minimum müdahale ile gerçekliği yansıtmaya çalışıyor. Geçmişi ve günümüzü karışık teknik çalışmaları ile harmanlayıp izleyiciye sunuyor. İnsanda yer edinen post-hafızayı, insan ve mekân ilişkisi üzerinden irdeliyor. Kişinin benliğini oluşturan tüm yaşanmışlıkların bellekte yarattığı etkiyi ve gününü şekillendiğini anahtar parçalarla tek bir karede yansıtıyor. İşleriyle izleyicilerde samimi duygular uyandırmak isteyen sanatçı, aidiyet, göç, sosyal hayat, kimlik arayışı, güven, kent kimliği gibi temalar üzerine çalışıyor.

Karşılaşma, bir arayış hikayesi. Mardin'in Arısu Köyünden Adana'ya göç etmek zorunda kalmış bir ailenin oğlu olan Abdulhenan, ilk kez bu çalışma için köyüne doğru yolculuğa çıkıyor. Göç yolunun tersini izleyen bu yolculuğun durakları arasında pek çok buluşma anına tanıklık ediyoruz. Henan'ın köyün izlerini ararken yakından baktığı Adana'daki ailesiyle, tüm bu yer değiştirmelerin ardından geçmişin izini taşımaya devam eden eşyalarla ve bir zamanlar mesken tutulan köyün, yıkıntılar arasında da olsa yaşamını sürdüren şimdiki sakinleriyle tanışıyoruz. Merak ve karşılaşma arzusuyla başlayan bu yolculuk, fotoğrafçının aile üyelerinin kimi zaman isteyerek kimi zaman mesafeli bir biçimde dahil oluşuyla, özellikle de köyde, bir karşılaşmaya dönüşüyor. Mekânlar, nesnelere dile geliyor çoğu zaman bu karşılaşmada ve bir kez daha, bugünün ve geleceğin, kişisel ve kolektif hafızanın kesiştiği anlarda örülü olduğunu açık ediyor.

Abdulhenan Doğan studied German at the Teaching Department of Ziya Gökalp Education Faculty of Dicle University in 2017. He worked as a volunteer photo instructor at Dicle University's Photography Society for three years. He participated in the workshops of BAK Project.. His first exhibition was held at Dicle University in 2014. In 2017, he took part in the BAK 3 project of Anadolu Kültür. In 2018, he was selected to Mamut Art Project. Doğan, who lives and works in Diyarbakır, is trying to reflect the reality with his works with minimal intervention. He features past and present together in his mixed media works and offers multiple views to the audience. The post-memory condition in people is examined in relationship with space. He reflects the effect of all experiences that make up the person's self in memory and goes after the missing piece. The artist would like to bring out sincere feelings in the audience with his works on themes such as identity, immigration, social life, identity search, trust and urban identity.

"Confrontation," is a story of searching. Member of a family who was forcibly migrated from the village of Arısu, Mardin to Adana, Abdulhenan is embarking on a journey towards his village for the first time to produce this work. In between the stops throughout this journey being made in the opposite direction of the initial migration, we bear witness to different moments of meeting. We meet with Henan's family in Adana whom he looks closer while searching for the traces of his village; with objects carrying the imprint of the past after all those displacements; and with the residents who survive even in the ruins of once largely inhabited village. The journey starts with a sense of curiosity and desire for encountering, yet gradually transforms, especially in the village, into a confrontation as family members of the photographer are involving, at times voluntarily and at times distantly, in it. Places and objects quite often find their voice in this confrontation and disclose once more that today and the future are meshed in the moments when the personal and the collective memory overlap.

"Yüzleşme" serisinden / From the series "Face-off", 2017
Video, 00'10" (her biri/each)

Ali Kanal | 1988

Ali Kanal, lisans eğitimini Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Heykel Bölümü'nde 2015 yılında tamamladı. Devam etmekte olan yüksek lisans eğitimine ise 2017 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsü Heykel Anasanat Dalı'nda başladı. Sanatçının kişisel sergileri arasında 00:33 (Stüdyo, İzmir, 2013), 4 Köşe, Tek Zaman (K2 Rezidans, İzmir, 2015) ve yakın zamanda açtığı son kişisel sergisi Ölü Kuşlar Görüyorum: Desenler ve Nesnelere (Darağaç, İzmir, 2018) bulunmaktadır. Sanatçının yakın zamandaki karma sergileri arasında ise Mamut Art Project '18 (Küçükçiftlik Park, İstanbul, 2018), Kaçak Gölge-Teras Sergisi (Elgiz Çağdaş Sanat Müzesi, İstanbul, 2016) ve Siemens Sanat-Sınırlar ve Yörüngeler 15-16 (İstanbul, 2014) yer almaktadır. Sanatçı, İzmir'de yaşamakta ve çalışmalarına Balçova'daki atölyesinde devam etmektedir.

Ali Kanal'ın "Halvet" isimli serisine ait bu çalışmanın ön, serinin diğer çalışmaları gibi buluntu nesnelere belirli bir kompozisyon tekrarı üzerine üretilmiştir. Buluntu malzemenin rastlantısallığı, üretilen çalışmanın öngörülemez yapısını oluştursa da; sanatçı, bu rastlantısallık üzerine kararlı bir tavır sergilemeyi amaçlamaktadır. Moloz yığınlarının arasında bulunduğu eski bir ahşap panel üzerine yerleştirdiği buluntu malzemeler ile kompozisyonu yeniden yorumlamıştır. Çalışmanın merkezinde bulunan doğal malzeme ve alt / üst paralelinde konumlanan iki adet floresan lambanın inorganik yapısıyla çalışmanın kontrastlığına güçlü bir vurgu yapmaktadır. Kompozisyonun bu tutumu, minimal kimliğe sahip olsa da buluntu nesnelere sahip olduğu karakteristik yapı, onun tinsel tarafını yüceltir ve belki de post apokaliptik bir totem ve ya muskaya dönüştürmektedir.

Ali Kanal completed his undergraduate studies in the Department of Sculpture at Dokuz Eylül University Fine Arts Faculty in 2015. In 2017, he started his ongoing graduate education in the same department at Dokuz Eylül University Fine Arts Institute. Among the solo exhibitions of the artist are 00:33 (Stüdyo, Izmir, 2013), 4 Corner, One Time (K2 Residence, Izmir, 2015) and the last solo exhibition recently opened is Dead Birds I See: Patterns and Objects (Darağaç, Izmir, 2018). Among the latest group exhibitions that he participated are Mamut Art Project '18 (Küçükçiftlik Park, Istanbul, 2018), Kaçak Gölge-Terrace Exhibitions (Elgiz Contemporary Art Museum, Istanbul, 2016) and Siemens Sanat-Limits and Orbits 15-16 (Istanbul, 2014). The artist lives and works in Izmir.

From the series of "Khalvat" by Ali Kanal, the foreground of this work, like others in the series, is produced through a certain repetition of composition. Although the randomness of the found object constitutes the unpredictable structure of the work, the artist aims at displaying a decisive attitude out of this randomness at hand. He re-interprets the composition with found objects that are placed on an old wooden panel that he found in a pile of rubble. The natural material on the center and the inorganic quality of the two parallel fluorescent lights in upper and lower parts combine to put a strong emphasis on the contrast in the work. This feature of the composition, as well as the characteristics of the found objects –no matter how minimalistic their identity is– enrich the spirituality of the work and perhaps transform it into a post-apocalyptic totem or an amulet.

Halvet / Khalvat, 2018

Ahşap pano, ağaç dalı, elektrik kablosu, suni deri ve floresan
Wood panel, branch, cable, artificial leather and fluorescence
130 x 50 x 5 cm

Beril Or | 1987, Ankara

Beril Or, 2008 yılında Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Heykel Bölümü'nden mezun oldu. 2009 yılında yine aynı üniversitede Resim Bölümü'nden özel öğrenci olarak yüksek lisans dersleri aldı. 2010 yılında Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsü Heykel Anasanat Dalı'nda yüksek lisans programına başladı. Solo sergileri arasında; Uyku (Torun, Ankara, 2016), Ara (Torun, Ankara, 2014); karma sergileri arasında ise; O'Art Sanat Yarışması (O'Art Gallery, İstanbul, 2017), 35/35 (Hacettepe Üniversitesi Heykel Bölümü Galerisi, Ankara, 2017), Mamut Art Project (Küçükçiftlik Park, İstanbul, 2017), O Havai Fişek Sen Oluyorsun (Portart Gallery, Ankara, 2015), 10. UFAT Fotoğraf Festivali (Bursa, 2015), 69. Devlet Resim ve Heykel Sergisi (Devlet Resim Heykel Müzesi, Ankara, 2009) (Başarı Ödülü), Seyir Deneyimleri (Çağdaş Sanatlar Merkezi, Ankara, 2009), Bir varmış bir yokmuş (Goethe Institut, Ankara, 2008) vardır.

Uyku serisi, uyku ve hayat arasındaki kontrolsüz yalıtılmışlık anını tekrar yaşatan süreci gözler önüne seriyor. Bu izolasyonun içinde barındırdığı yumuşak-sert ve rahat-huzursuz ikilemleri bir araya getirirken, izleyicilere de bu uykuya dahil olma imkânı sunuyor. Uyumak, rahat yataklarımızda hem çok huzurlu ve rahatlatıcı, hem de dış dünyayla olan tüm bağlarımız kesildiği için bir o kadar tedirgin edici. Hem herkes gibi olduğumuz, hem sadece kendimiz olabildiğimiz tek durum. Hem herkesle eşitlendiğimiz hem de herkesten ayrıştığımız, aynı anda birçok yerde olabildiğimiz ya da hiçbir yerde olmadığımız..

Kafamızı yastığa koyduğumuz zaman yavaş bir tempoda, 365'e kadar sayan tedirgin bir ses. Sürekli devam eden..

Beril Or, she graduated from Sculpture Department of Hacettepe University Fine Arts Faculty in 2008. In 2009, she took master courses from the same university's Painting Department as a special training student. She started MFA programme in Marmara University Fine Arts Institute Sculpture Department in 2010. Among her solo exhibitions; Sleep (Torun, Ankara, 2016), Mid (Torun, Ankara, 2014); and her group exhibitions; O'Art Competition (O'Art Gallery, İstanbul, 2017), 35/35 (Hacettepe University Sculpture Department Gallery, Ankara, 2017), Mamut Art Project (Küçükçiftlik Park, İstanbul, 2017), You Are That Firework (Portart Gallery, Ankara, 2015), 10th UFAT Photography Festival (Bursa, 2015), 69th The State Painting And Sculpture Exhibition (The State Painting And Sculpture Museum, Ankara, 2009 / Achievement Award), Cruise Experience (Contemporary Arts Centre, Ankara, 2009), Once Upon a Time (Goethe Institut, Ankara, 2008).

The Sleep Series emphasizing uncontrolled isolation between sleep and life. While brings together the dichotomies of soft/hard and comfort/disturbance that reside inside this isolation, and includes the audience in this act of sleeping. To sleep is very comforting and relaxing in our comfortable beds, but it's also disquieting just as much for it cuts all our ties with the outside world. It's a singular state in which we can be both like everyone else and just ourselves at the same time. A state where we're equal to all but also separate from all, one where we're in many places at the same time or nowhere at all...

An anxious voice is heard counting slowly from 1 to 365 only while resting one's head on the pillow. Continuously..

Uykuya Dalmak için Kaç Koyun Gerekir? // "Uyku" Serisinden
How Many Sheep Do We Need To Fall Asleep? // From the series "Sleep", 2017
 Yastık ve ses / Pillow and sound, 50 x 70 x 14 cm & 03'10"

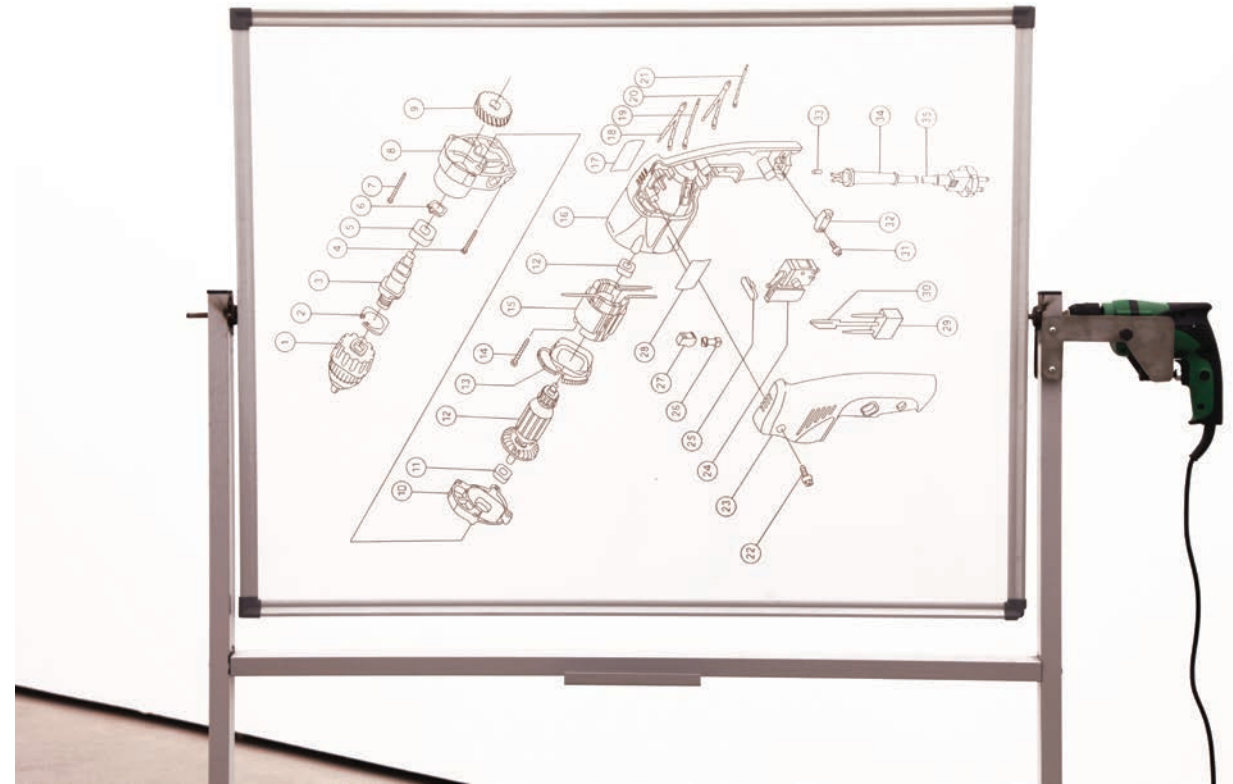
Cem Örgen | 1996, İstanbul

Cem Örgen, Bilgi Üniversitesi Endüstri Ürünleri Tasarımı Bölümü'nde öğrenimini sürdürüyor. Lisansı sırasında ürettiği "Bender no:9" isimli çalışması, Salt Galata ve Dutch Design Week (Yeni Evcillik Halleri / The New Domesticity, 2016) kapsamında gerçekleşen sergilerde gösterildi. 2017 yılında, Can Altay yürütücülüğündeki "MÇPS - Manifaturacılar Çarşısı Plakçılık Sunar" (Prodüksiyon: Amira Arzık) isimli projesinin tasarım ekibinde yer aldı. 2018 yılında ise "Seremoni" isimli çalışması ile Bomontiada ALT mekanında "Bir Örnek Davranış / Uniform Behaviour" isimli sergide gösterildi. "A4, A3, Buruşuk kağıt, Kaynak 1, Kaynak 2" isimli işleri Mamut Art Project 2018'de sergilendi.

Sanatçının "Seremoni" isimli işi, okul tahtası ve el matkabından oluşan bir kompozisyonudur. Eğitim alanının aktarım yüzeyi olan, görülmeyi, anlatıyı desteklemeyi ve bilginin anlaşılabilirliğini sağlayan nesne, bu süreçte kendi ekseninde dönmektedir. Tahtaya kazınmış olan teknik bilginin ait olduğu matkap, döngünün gücü ve sağlayıcısıdır. Matkap çalıştıkça tahta hacimleşir ve izleyen ile arasına mesafe koyar. Bu mesafe, eğitim alanındaki formal pozisyonların belirleyici rolünü hatırlatır. Matkap, tahtayı uzun vadede döndürebilmek için ise belirli zaman aralıklarında durur; ısınır ve soğur. Tahtanın içerisinde netleştirdiği değil, sakladığı teknik bilgi, doğrudan bir anlatıdan uzaklaşır. Tersleşmek, düzleşmek ve bulanıklaşmak yoluyla göstermenin, anlaşılabilirliğin odağından kayan yeni bir seyir sunar.

Cem Örgen, continues his studies at the Industrial Product Design Department of Bilgi University. The work "Bender no:9" produced during the license was shown in the exhibitions that took place within Salt Galata and Dutch Design Week (The New Domesticity, 2016). In 2017, Can Altay took place on the design team of the project "MÇPS - Manifaturacılar Çarşısı Plakçılık Sunar" (Production: Amira Arzık). In 2018, the work titled "Seremoni" was displayed in the exhibition titled "An Example Behavior" in Bomontiada ALT. The works named "A4, A3, Wrinkled paper, Source 1, Source 2" were exhibited at Mamut Art Project 2018.

"Ceremony" is a composition of a blackboard and a hand drill. The object which is the surface of conveyance in education and which enables visibility, support for the narrative and intelligibility of the knowledge turns, in this process, around its own axis. As to the hand drill which bears the technical knowledge on the blackboard, it is the source and the power of spinning. So long as the hand drill works, the blackboard gains volume and puts a distance between itself and the viewer. This distance is a reminder of the determining role of formal positions in the educational area. To turn the blackboard in the long run, the hand drill stops at certain time intervals; it gets warm and cold. The technical knowledge which the blackboard does not clarify but, rather, hide inside diverges from a straightforward narrative. The blackboard reverses, gets flattened and becomes blurred, and thus presents a new possibility of watching such that it shifts the focus from indication and intelligibility.

Seremoni / Ceremony, 2018 (Detay/Detail)
Cnc ile kazınmış okul tahtası, zaman ayarlı matkap
Cnc engraved white board, drill with timer
190 x 150 x 50 cm

Okay Özkan | 1987, Ankara

Okay Özkan, görsel sanatlar üzerine olan lisans eğitimini Marmara Üniversite'sinde, sanat ve tasarım üzerine olan yüksek lisans eğitimini ise Yıldız Teknik Üniversite'sinde tamamladı. Bir dönem Royal Academy of Art, The Hague'de eğitimini sürdüren sanatçı İstanbul'da yaşayıp çalışmaktadır. Çalışmalarında iktidara ait sembelleri ve kodları ters yüz eden sanatçı heykelden videoya, yerleştirmeden performansa kadar çeşitli disiplinleri kullanır. Görsel sanatlar haricinde toplumsal cinsiyet, hafıza ve pedagojiyle de ilgilenen Özkan bu alanları zaman zaman çalışmaları ile ilişkilendirir. Perdeli Natürmort (Galeri Nev / Galerist, İstanbul, 2018), Geçicilik – Farklar ve Ötesi (Marmara Üniversitesi, İstanbul, 2017), İçine Çekildiğim Dünya (Cermodern, Ankara, 2016), Sessions I (Mixer, İstanbul, 2016), Mümkün (Kargart, İstanbul, 2014), Skinny Deeping in the Void (Noordwall, Den Haag, 2014), Kelimeler ve Şeyler (Yüksel Sabancı Sanat Galerisi, İstanbul, 2013), DİL(EMMA) (Kargart, İstanbul, 2012) gibi birçok karma sergide yer alan sanatçı İstanbul Rotary Sanat Yarışması (2018), Güncel Sanat Proje Yarışması (2016) ve Siemens Sanat / Sınırlar Yörüngeler 17 (2015)'den ödül aldı.

Bir nefret simgesi olan X işaretinin son yıllarda Türkiye'deki sık kullanımı ve sanatçının hafızasındaki travmatik yeri bu çalışmanın başlangıç noktası olmuştur. Türkiye'de istenilmeyenlerin, varlığı tehdit edilenlerin, azınlık durumunda olanların evlerinin X ile işaretlendiği örnekleri arşivlemeye başladıktan bir süre sonra aynı işaretin dünyanın çeşitli yerlerinde aynı amaçla kullanıldığını farkeden Özkan süreç içerisinde yıkılacak evler ve kesilecek ağaçlar için de aynı işaretin ortak bir anlamı olduğunu keşfeder ve arşivine bunları da dahil eder.

Sanatçının aslına bağlı kalmaya çalışarak neon ışıkla yeniden üretilen diğer parçalar ise Aleviler, Barış Akademisyenleri, Hindistanlı Müslümanlar, Kenyalı azınlık kabileler, göçmenler, kesilecek ağaçlar, Sulukule'de Sur'da yıkılacak evlere işaretlenen X'i içeriyor.

Okay Özkan completed his undergraduate studies on visual arts at Marmara University and his master's degree on art and design at Yıldız Technical University. The artist who has been studying at the Royal Academy of Art, The Hague for a period of time, lives and works in Istanbul. The artist reverses the symbols and codes of power in his works and uses various disciplines ranging from sculpture to video, from installation to performance. Özkan is interested in gender, memory and pedagogy besides visual arts, and incorporates these themes in his works. He has participated in numerous group exhibitions such as Still Life with a Curtain (Gallery Nev / Galerist, Istanbul, 2018), Transition - Differences and Beyond (Marmara University, Istanbul, 2017), İçine Çekildiğim Dünya (Cermodern, Ankara, 2016), Sessions I (Mixer, Istanbul, 2016), Mümkün (Kargart, Istanbul, 2014), Skinny Deeping in the Void (Noordwall, Den Haag, 2014), Words and Things (Yüksel Sabancı Art Gallery, Istanbul, 2013) and DİL (EMMA) (Kargart, Istanbul, 2012). The artist is awarded from Istanbul Rotary Art Competition (2018) and Contemporary Art Project Competition (2016) and Siemens Art / Borders Orbits 17 (2015).

The X as a hate sign, being frequently used in recent years in Turkey and having a traumatic place in the memory of the artist, is the departure point of this work. In a while after having started to archive the examples of marking X on the houses of the unwanted and/or the minority whose existence was therefore threatened, Özkan noticed that the same sign was being used with the same purpose in different parts of the world. He has gradually realized that this sign meant the same thing for houses to be destroyed and trees to be cut, and he included them in his archive.

The other components the artist produced with neon lights and by trying to stick to the original involve the X sign marked on Alevis, Academics for Peace, Indian Muslims, minority tribes of Kenya and migrants as well as the trees to be cut and houses in Sur and Sulukule to be demolished.

X, 2017-2018 (Detay/Detail)

Neon ve arşivsel dokümantasyon / Neon and archival documentation, 21 x 26 cm

Ezgi Tok | 1989

Ezgi Tok, lisans eğitimini Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde 2014 yılında tamamladı. Yüksek lisans eğitimine Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsü'nde devam etmektedir. Katıldığı grup sergilerden bazıları; Demirden Halkalar Gökyüzünde Eridi (Elgiz Çağdaş Sanat Müzesi, İstanbul, 2018), Ot (Cumhuriyet Müzesi, İstanbul, 2018), O'Art Sanat Yarışması (Başarı Ödülü) (Odeabank O'Art Galeri, İstanbul, 2017), Gözlemlenir Gerçekler (Mixer, İstanbul, 2017), Bir Yaşam Aralığında (Adahan -1 Galeri, İstanbul, 2017), Local & Global Discourses (California College of Arts, San Francisco, 2016).

Ezgi Tok "Dalgalar" isimli video çalışmasında, doğanın bıraktığı rastlantısal izlerin paternini oluşturmayı deneyerek, ölçsüzlüğün düzenlenmesi ve okunabilir bir birim haline getirilmesinin imkanını sorgular. Sanatçı doğal düzensizliğin her an, akışta, geçmekte olan durumunun iz düşümünü çıkarırken, geçici olanın görünür ve kalıcı kılınması ihtimali üzerine düşünür.

Ezgi Tok completed his undergraduate studies at Marmara University Faculty of Communication in 2014. She continues her graduate studies at Marmara University Fine Arts Institute. Some of the group exhibitions she participated in are: Leaden Circles Dissolved In Air (Elgiz Contemporary Art Museum, İstanbul, 2018), Ot (Cumhuriyet Museum and Art Gallery, İstanbul, 2018) O'Art Art Competition (Achievement Award) (Odeabank O2Art Gallery, İstanbul, 2017), Observed Truth (Mixer, İstanbul, 2017), In a Lifetime (Adahan-1 Gallery, İstanbul, 2017), Local & Global Discourses (California College of Arts, San Francisco, 2016).

In the video titled "Waves," Ezgi Tok attempts at producing a pattern of the random traces the nature leaves and questions the possibility by which the excess might be organized and made an intelligible unit. While profiling the status of the natural disorder in the moment and the flow, she thinks of the probability of the way the ephemeral might be rendered visible and lasting.

Ezgi Yakın | 1988, Ankara

Ezgi Yakın, lisans eğitimini 2010 yılında, yüksek lisans eğitimini ise 2015 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nde tamamlamıştır. Halen aynı bölümde sanatta yeterlilik eğitimine devam etmekte ve araştırma görevlisi olarak çalışmaktadır. Sanatçının katıldığı karma sergiler arasında Atopos Project (Versus Art Project, İstanbul, 2018), Camus Buradaydı (K2 Çağdaş Sanat Merkezi, İzmir, 2017), Afiyet Olsun (12th Survival / Arttransparent, Wrocław, 2014), Footnotes (LOTTE, Stuttgart, 2013), ...ufukta hayal gibi belirmiş bütün değişimler... (Marsistanbul Artist Run Space, İstanbul, 2013) yer almaktadır. Sanatçı İzmir'de yaşamakta ve çalışmaktadır.

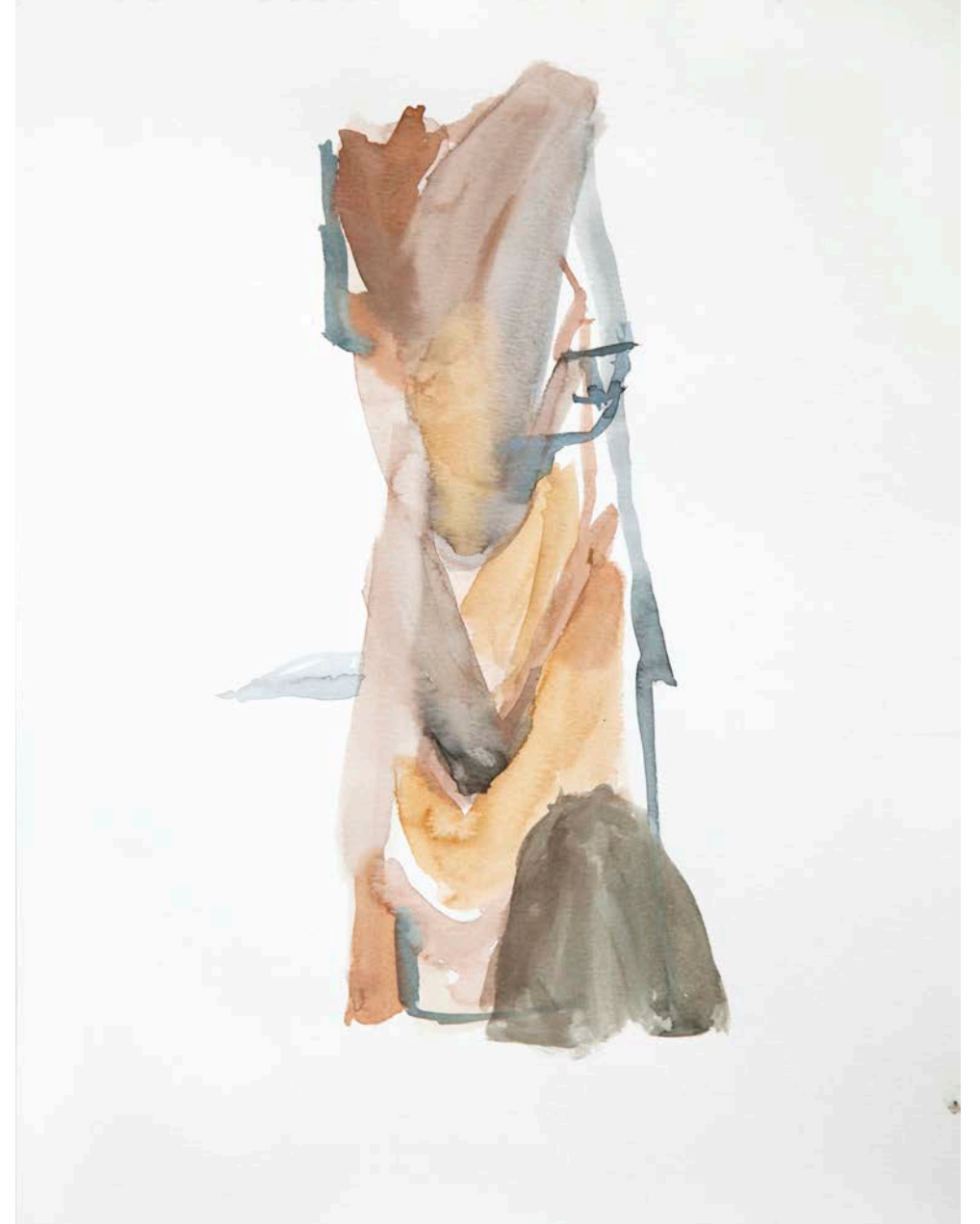
Sanatçının "Tuhaf Zaman - Şeylerin Hikayesi" adlı serisine ait üç çalışma, günümüz dünyasının şüpheli ve karamsar gerçekliğinde içsel zamanın müphem izlerini taşır ve izleyiciyi hayal gücünden beslenen alternatif bir bakışa teşvik eder. Uzam içinde belirli bir iskanlı olmayan, akışkan, hafif ve uçucu imgeler, gerçekliğin alanından başkalaşarak resim yüzeyine yerleşirler. Çalışmalarda mimari yapıyla organik yapı arasında duran melez formlar dikkat çeker.

Sanatçının oluşturduğu imge dünyası, kolektif bilinçdışıyla etkileşim halinde olan ve benliğine dair unsurları araştıran bir süreçten doğar. Resimler, günün dertlerinin ve rasyonel bakışın dayattığı ümitsizlik ikliminde, dış dünyanın yansıması olmak yerine bununla dolaylı bir ilişki kurar ve öznel tasavvurun ürünü olarak karşımıza çıkar. Bugünden hiçbir yere evrilen, ütopyik dürtüyle şekillenen bu çalışmalara bir tür ikircikli düşsel kesitler olarak bakmak mümkündür. Burada, Ernst Bloch'dan alıntıyla "henüz-bilincine-varılmamış"ın şüpheli arayışları söz konusudur.

Ezgi Yakın completed her undergraduate degree in 2010 and graduate studies in 2015 in the Department of Painting at Dokuz Eylül University Fine Arts Faculty. She still continues her art proficiency training in the same department and works as a research assistant. Among the group exhibitions that she is participated are: Atopos Project (Versus Art Project, İstanbul, 2018), Camus Here (K2 Contemporary Art Center, İzmir, 2017), Afiyet Olsun (12th Survival / Art Transparent, Wrocław, 2014), Footnotes (LOTTE, Stuttgart, 2013), ...with all the changes that loomed far behind the horizon... (Marsistanbul Artist Run Space, İstanbul, 2013). The artist lives and works in İzmir.

Three works from the series "Strange Time-Story of Things" carry the ambiguous traces of the inner time within the hinky and pessimistic reality of our contemporary world, and encourages the viewer to take on a gaze which is nurtured by imagination. The fluid, mild and volatile images with no specific location in the space go through a metamorphosis in such a way that they quit the realm of the reality to resettle over the surface of the picture. Hybrid forms in the works that suspend between the architectural and the organic structure arouses interest.

The world of images the artist creates grows out of a process which interact with the collective unconscious and investigate the elements of the self. In the climate of despair imposed by daily hassles and the rational look, the pictures are not the reflections of the external world but, rather, indirectly relates to it and meet us as outputs of the subjective imagination. One may well look at these works evolving from today towards nowhere and gaining shape with a utopian drive somehow as ambivalent imaginary fractions. What is at stake here is, to quote Ernst Bloch, an indecisive search of the "not-yet-conscious."

Tuhaf Zaman-Şeylerin Hikayesi I / Strange Time- Story of Things I, 2017
Kağıt üzerine suluboya / Watercolor on paper, 47 x 30,6 cm

Damla Yalçın | 1995, Ankara

Damla Yalçın, 2009-2013 yılları arasında Ankara Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi'nde resim okudu. 2013 yılında Marmara Üniversitesi Resim Bölümü'ne girdikten sonra 2015-2016 yılları arasında Bahar Dönemi hak kazanmış olduğu Erasmus Programıyla Akademia Sztuk Pieknych im. Wrocław Polonya'da eğitimine devam etti. 2017 yılında birincilikle mezun oldu. Çeşitli yurt dışı ve yurt içinde karma sergilerde yer aldı. Yaşamına ve çalışmalarına İstanbul'da devam etmektedir.

İnsan yaşadığının bilincine kendini bir yere konumlandığında farkına varır. Bu konumlandırma yaşadığı evde başlar. Hislerimiz mekanla özdeşir geçmişle bugün arasında. Anılarımız, ev sayesinde yerleşik bir yer bulur. Köşelere, tavan arasına, bodruma, dolap arkalarına yerleşir. Karanlıkta bile koridorumuzdan ilerleyip, odamıza ulaşır, gıcırdayan dolap kapağını ışığı yakmadan bile bulabiliriz. Mekanlarda beliren gölgeler, yol çizer bize. Gölgeler de birer konut, birer mekan olmuşlardır artık.

'Gölgeler birer duvar, bir mobilya bir çit, bir örtü de bir çatıda olabilir' (Noel Arnaud).

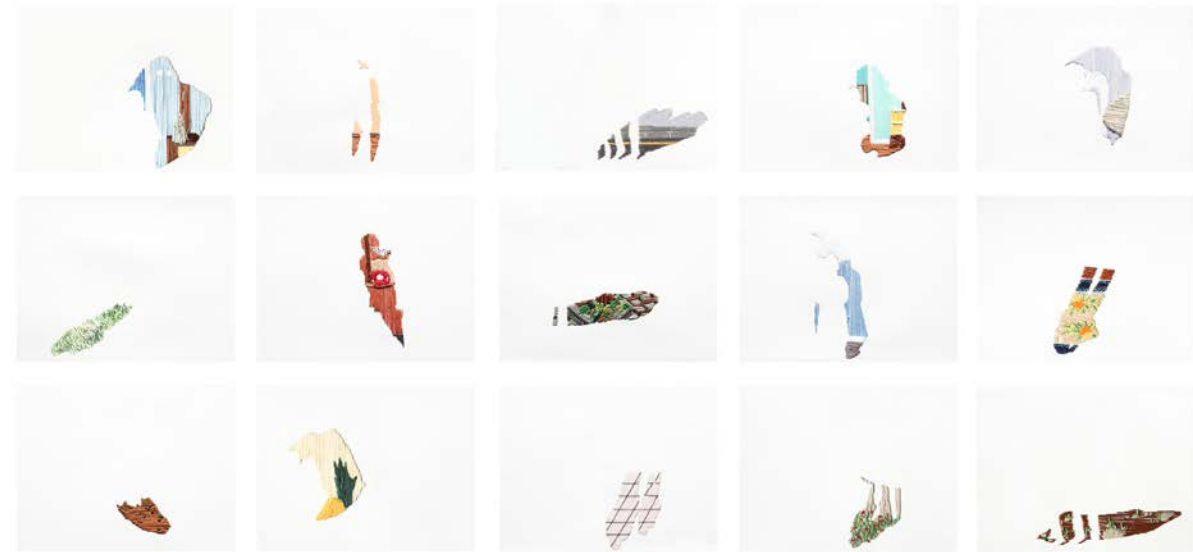
Sanatçı da kendi disiplinini kullanarak, yaşadığı mekanlarla ve anılarıyla kurmaya çalıştığı bağı yine kendi hikayesine dayanan fotoğraflarındaki figürlerin gölgelerini referanslar alarak, kağıt üzerine işler.

Damla Yalçın studied painting at Ankara Anadolu Fine Arts High School between 2009-2013. After starting her education at Marmara University's Painting Department in 2013, she visited Akademia Sztuk Pieknych im. Wrocław, Poland in the spring semester of 2016 as part of the Erasmus Exchange Program. She graduated from the university with honors degree in 2017. She has participated in various exhibitions abroad and in Turkey. She lives and works in Istanbul.

One can only get conscious of being alive when she orients herself at somewhere. This orientation starts at home. In between the past and today, our feelings identify with the place. Our memories find a permanent place thanks to home. They dwell in the corners, up inside the loft, down into the basement and behind the wardrobes. We can walk through the corridor and reach our room even in the darkness, and can find the wardrobe handle without turning on the lights. The shadows looming in the places draw a route to us. The shadows have now become dwellings and places by themselves.

'The shadows can each be walls, a furniture can form barriers, and a curtain can be on the roof' (Noel Arnaud).

So, the artist resorts to the self-discipline and instills on the paper the bond she seeks to establish with the places she has lived in and with her memories. Her reference in doing so are the shadows of those on the photographs from her own story.

Gölgeler / Shadows, 2017

Kağıt üzerine nakış / Embroidery on paper
15 adet, 24 x 31,5 cm (her biri) / 15 pieces, 24 x 31,5 cm (each)

Sinem Yeniaras | 1991, İstanbul

Sinem Yeniaras, lisans eğitimini 2017 yılında Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Heykel Bölümü'nde tamamladı. 2009-2014 yılları arasında çeşitli karma sergilerde yer aldı ve 2016-2018 yılları arasında çocuklarla atölye çalışmaları gerçekleştirdi.

"Hisemiciler" serisi, aniden zihne inen bir arayışın başlangıcı, planlanmadan yapılmış, an içindeki duyguları emen, kendilerine has, tekrarlanamayacak biçimlerdeki karakterlerden oluşuyor. Beyazın -ışığın- yansıması olarak ortaya çıkan renklerin, dış etkiler ile rastgele bir anda oluşabileceği gibi, formlar da kendilerini anlık karşılaşmalar -duyguların hali- ile ortaya çıkıyorlar. Mikrokozmoz ve makrokozmozda da gözlemlediğimiz bu gelişigüzel durum, uzayda süzülürken birbirleriyle çarpışan, başka bir hale dönüşen ve yörüngeleri değişen cisimler ya da mikroorganizmalar, bakterileri hatırlatıyor. Bu seride formlar izleyicinin, gördüğünü "başka bir şeye benzetererek anlamaya çalışmak" güdüsünün bir parçası olmaya başlıyor ve heykellerin üzerindeki biçimsiz boyutlar herkesin kendi içindeki kozmozundan baktığındakini görmesine sebep oluyor. Sanatçı, görebilmek için çok uzakta ya da çok derinde olan varlıkların bilincinde olmanın her şeye karşı bakış açımızı değiştireceğini savunuyor.

Sinem Yeniaras completed her undergraduate education in Sculpture Department of Marmara University Fine Arts Faculty in 2017. She participated in several group exhibitions between 2009-2014 and performed workshops with children between the years 2016-2018.

The series titled "Feelabsorbers" is the beginning of a search down into the mind and composed of such peculiar, spontaneously created and unrepeatable characters which absorb the feelings inside the moment. So much as colors may accidentally emerge as the reflections of white -therefore of the light- due to some external influence, forms also arise from momentary encounters -thus from the actual state of the feelings. This casualness we observe in the micro- and the macro-cosmos reminds of the microorganisms, bacteria or the objects that clash with each other, transmutes and changes trajectory while flowing in the space. The forms in this series begin becoming a part of the viewer's drive of "trying to understand what she sees by likening it to something else." And the amorphous dimensions on the sculptures induce everyone to see what each one looks at from the cosmos inside. The artist suggests that to be conscious about beings too far or deep-set to see would change our perspective towards everything.

Hisemiciler / Feelabsorbers, 2018

Sünger ve ip / Sponge and rope, 13 x 30 cm & 25 x 30 cm & 17 x 30 cm

Çeviri/Translation: Dila Keleş (Eser metinleri/Work descriptions)

Grafik Tasarım/Graphic Design: Gözde Gezgin

GYF 9 Logo Tasarımı/YFD 9 Logo Design: Bülent Bingöl

Basımevi/Printing House: A4 Ofset

Proofreading: Serhat Cacekli

Bu katalog 26 Haziran—13 Temmuz 2018 tarihleri arasında **Zilberman Gallery—İstanbul** tarafından düzenlenen **Genç Yeni Farklı 9** adlı sergi için 800 adet basılmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır. İzin almadan çoğaltılamaz, yayınlanamaz, dağıtılamaz.

This catalogue is printed 800 copies for exhibition titled **Young Fresh Different 9** organized by **Zilberman Gallery—İstanbul** between June 26—July 13, 2018. All copyrights belong to Zilberman Gallery. This catalogue cannot be copied, re-printed or distributed without the permission of Zilberman Gallery.

ZILBERMANGALLERY

I S T A N B U L | B E R L I N

zilbermangallery.art